

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 1 sierpnia 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulaska

Protokolant: Joanna Kochman

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. K. (1) kwotę 50 080 (pięćdziesięciu tysięcy osiemdziesięciu) złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od następujących kwot i dat:

- od kwoty 50 000 (pięćdziesięciu tysięcy) złotych od dnia 5 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku

- od kwoty 80 (osiemdziesięciu) złotych od dnia 21 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku

oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od wskazanych kwot za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. K. (1) kwotę (...) (trzech tysięcy sześciuset siedemnastu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie) kwotę 6 267 (sześciu tysięcy dwustu sześćdziesięciu siedmiu) złotych i 68 (sześćdziesięciu ośmiu) groszy tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anna Dulaska

UZASADNIENIE

Powódka K. K. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty w wysokości 50.080 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 lipca 2013 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu doręczenia pozwu pozwanemu tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przypisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego powódka wskazała, że w dniu 26 września 2009 roku w S. kierujący samochodem marki O. (...) o nr. rej. (...) H. W. nie ustąpił jej pierwszeństwa jako pieszej wskutek czego doszło do potrącenia. Powódka wskazała, że pojazd sprawcy wypadku w chwili zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej.

K. K. (1) wyjaśniła, że w efekcie wypadku została przewieziona do (...) nr 1 im. prof. T. S. P. w S., gdzie przebywała do 12 października 2009 roku i rozpoznano u niej wstrząśnienie mózgu, złamanie II i III żebra po stronie prawej oraz stłuczenie płuca prawego. Powódka dodała również, że została poddana szeregom specjalistycznych konsultacji i badań medycznych, a opuszczając placówkę otrzymała zalecenie kontroli w Poradni Neurologii Dziecięcej, prowadzenia oszczędzającego trybu życia, zwolnienie z uczestnictwa w zajęciach wychowania fizycznego do końca semestru zimowego. Powódka wskazała, że w toku leczenia powypadkowego rozpoznano u niej obrażenia stomatologiczne w postaci trwałego uszkodzenia płytki nazębnej (szkliwo) zęba nr 1 (lewego górnego) oraz odłamanie 1/2 zęba nr 2 (prawego dolnego), ubytek słuchu, zespół bólowy stawu ramiennego po stronie przyśrodkowej oraz zespół bólowy stawu kolanowego, z uwagi na co kontynuowała leczenie powypadkowe w poradniach laryngologicznej, neurologicznej i ortopedycznej, a w okresie od 23 listopada 2009 roku do 11 grudnia 2009 roku przebywała w Oddziale (...) Narządu (...) Publicznego (...) Zakładu Opieki Zdrowotnej (...) w S., zaś od 24 maja 2012 roku do 27 maja 2012 roku była hospitalizowana w Oddziale Klinicznym (...) Plastycznej, Endokrynologicznej i Ogólnej (...) Publicznego Szpitala (...) PUM w S., gdzie przeprowadzono zabieg operacyjny usunięcia obszernej torbieli ramienia prawego.

W dalszej części uzasadnienia strona powodowa dodała, że konieczny okazał się jednak zabieg częściowej meniscektomii artroskopowej w obrębie rogu tylnego łąkotki bocznej prawej oraz rogu przedniego łąkotki przyśrodkowej prawej, który przebyła w grudniu 2012 roku. K. K. (1) wyjaśniła, że rokowania co do uzyskania pełnej sprawności są niepewne i w dalszym ciągu kontynuuje leczenie powypadkowe, a stan psychofizyczny po przebytych urazach i związanym z nimi leczeniem jest nadal bardzo zły, bowiem wypadek spowodował, że była znacznie ograniczona ruchowo i potrzebowała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu większości czynności dnia codziennego, a do chwili obecnej towarzyszy jej ból, nadal wymaga specjalistycznych kontroli lekarskich oraz rehabilitacji. Wskazała, że wypadek odebrał jej radość życia, możliwość kontynuowania edukacji w wymarzonej przez siebie kierunku (fizjoterapia), a w dalszej perspektywie zdobycia wymarzonego zawodu.

Powódka wskazała, że zgłosiła pozwanemu szkodę na swej osobie powstałą wskutek wypadku z dnia 26 września 2009 roku, a pozwany przyznał jej kwotę 10.192,49 złotych, w tym 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, 151,70 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia i 40,79 złotych tytułem zwrotu kosztów przejazdów do placówek medycznych. Dodała, że w wyniku odwołania pozwany przyznał jej dodatkowo 6.500 złotych tytułem zadośćuczynienia i 143 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki sprawowanej przez osoby trzecie, a na mocy kolejnej decyzji przyznał jej jedynie zwrot kosztów leczenia w kwocie 175,69 złotych i przedstawił propozycję ugodowego zakończenia sporu poprzez dopłatę kwoty 5.000 złotych. K. K. (1) wskazała, że od najmłodszych lat była osoba bardzo aktywną i od podstawówki zaczęła trenować piłkę siatkową, regularnie trenowała, uczestniczyła w zawodach i obozach sportowych, a dwa miesiące przed wypadkiem uczestniczyła w Mistrzostwach Województwa (...) z drużyną (...) i wówczas została zauważona jako dobrze zapowiadająca się zawodniczka.

K. K. (1) podniosła nadto, iż obecnie została pozbawiona możliwości trenowania, a nadto ze względu na urazy doznane w wypadku, nie była w stanie zdać testów sprawnościowych wymaganych przy przyjęciu na uczelnię, w związku z czym musiała zdecydować się na rozpoczęcie nauki w szkole, gdzie nie będzie wymagana sprawność fizyczna, w związku z czym zdecydowała się na szkołę policealną na kierunku masażysta. Podkreśliła, że wypadek zaprzepaścił jej plany zawodowe i w okresie wchodzenia w dorosłość została, bez swojej winy, pozbawiona możliwości realizacji swoich marzeń z czym mimo upływu kilku lat, nic może pogodzić, ma poczucie straconej szansy i obniżoną samoocenę.

W zakresie kosztów leczenia wskazała, że wymagała specjalistycznego badania pedobarograficznego, którego koszt wyniósł 80 złotych, zaś w zakresie odsetek wskazała, że pozwany najpóźniej w dniu wydania decyzji tj. 4 lipca 2013 roku zajmując merytoryczne stanowisko w sprawie, mógł określić kwotę zadośćuczynienia, dlatego zasadnym jest żądanie odsetek od dnia następnego, tj. od dnia 5 lipca 2013 roku zaś od kosztów leczenia, z uwagi na to, że żądanie to zostało sprecyzowane dopiero w pozwie, zasadnym pozostaje żądanie odsetek od dnia następnego, po dniu doręczenia pozwu stronie przeciwnej.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że kwestionuje roszczenie powódki zarówno co do zasady jak i co do wysokości i wyjaśnił, że prowadził postępowanie likwidacyjne i przyznał oraz wypłacił na rzecz powódki łącznie kwotę 17.161,18 złotych na którą składa się 16,500 złotych tytułem zadośćuczynienia, 143 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki, 477,39 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz 40,79 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdów.

Pozwany wskazał, że jego decyzja o wypłacie łącznej kwoty 17.161,18 złotych podjęta została na podstawie ustaleń dokonanych w toku kompleksowo przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, a powódka w treści pozwu nie przytoczyła żadnych nowych okoliczności uzasadniających dokonanie dopłaty zadośćuczynienia i odszkodowania i nie wykazała, ażeby doszło do zwiększenia się poniesionej przez nią krzywdy, bądź ażeby pojawiła się nowa krzywda, pozostająca w związku ze zdarzeniem z dnia 26 września 2009 roku, a nadto wskazał, że nie wszystkie z podawanych przez powódkę dolegliwości pozostają w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 26 września 2009 roku

Pozwany wskazał, że z karty informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 14 października 2009 roku nie wynika, ażeby u powódki stwierdzono jakiegokolwiek dolegliwości związane z kręgosłupem, kończynami dolnymi czy barkami, a analiza dokumentacji wykluczyła, ażeby dolegliwości związane z ramieniem prawym czy stawami kolanowymi pozostawały w związku z wypadkiem z dnia 26 września 2009 roku. Pozwany dodał także, że możliwość wystąpienia u powódki dolegliwości związanych z uszkodzeniem łokotek została wykluczona na etapie postępowania likwidacyjnego na podstawie analizy mechanizmu zdarzenia. Dodał, że bez związku pozostaje opisywane przez powódkę leczenie w postaci zabiegu operacyjnego usunięcia torbieli ramienia prawego, dolegliwości i leczenie związane z łokotkami, dolegliwości związane z kręgosłupem i podejmowane zabiegi rehabilitacyjne. Pozwany wskazał, że szacowanie przez powódkę łącznego zadośćuczynienia na kwotę 66.500 złotych należy uznać za żądanie rażąco wygórowane oraz dodał, że brak jest podstaw do naliczania odsetek ustawowych od kwoty ewentualnie zasądzonego zadośćuczynienia począwszy od dnia 5 lipca 2013 roku a powódka ma prawo naliczać odsetki od ewentualnego roszczenia dopiero od dnia następnego po dniu wydania orzeczenia.

W piśmie z dnia 30 grudnia 2014 roku powódka zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom pozwanego poza wprost przyznanymi i podtrzymała dotychczasowe twierdzenia i roszczenia. Zaznaczyła, że zasada odpowiedzialności pozwanej nie była kwestionowana przez pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego.

W toku dalszego postępowania strony pozostały przy uprzednio wyrażonych stanowiskach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 września 2009 roku powódka K. K. (1) przechodząc przez pasy dla pieszych została potrącona przez kierującego samochodem marki O. (...) o nr. rej. (...). Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

okoliczności bezsporne, a nadto dowód:

oświadczenie k. 84

akta szkody k. 161

polisa k. 157

K. K. (1) dokonała zgłoszenia szkody na osobie. Pozwany w drodze decyzji z dnia 9 grudnia 2018 roku przyznał jej kwotę w wysokości 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, 151,70 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia i 40,79 złotych tytułem zwrotu kosztów przejazdów do placówek medycznych. Wskutek złożonego odwołania pozwany decyzją z dnia 4 lipca 2013 roku przyznał jej dopłatę w kwocie 6.500 złotych, a kolejną decyzją z dnia 9 grudnia 2013 roku przyznał jej dopłatę w kwocie 143 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki sprawowanej przez osoby trzecie, a na mocy kolejnej

decyzji przyznał jej zwrot kosztów leczenia w kwocie 175,69 złotych i przedstawił propozycję ugodowego zakończenia sporu poprzez dopłatę kwoty 5.000 złotych. W drodze decyzji z dnia 10 stycznia 2016 roku przyznano powódce kwotę w wysokości 150 złotych z tytułu odszkodowania za leczenie stomatologiczne.

dowód: decyzja wypłaty k. 66-28

pełnomocnictwo k. 69-70

odwołanie k. 71-74

decyzja wypłaty k. 75-76

decyzja wypłaty k. 77-79

decyzja wypłaty k. 158-160

akta szkody k. 161

Prokuratura Rejonowa S.- Ś. w S. wystąpiła z aktem oskarżenia przeciwko sprawcy zdarzenia z dnia 26 września 2009 roku o czyn z art. 177 § 1 k.k.

dowód: akt oskarżenia k. 80-83

W momencie wypadku powódka miała 17 lat. W dniu zdarzenia powódka była na spacerze na W. Chrobrego z koleżanką. Po spacerze dziewczęta postanowiły pójść na S., dlatego też przeszły przez jeden ciąg pasów w okolicach trasy zamkowej, potem przez torowisko, a na następnych pasach doszło do potrącenia. Powódka nie pamięta ani wypadku ani pierwszych czterech dni po wypadku. Po wypadku odczuwała dolegliwości w klatce piersiowej przez okres do 2 miesięcy, cierpiała na bóle głowy, po wypadku musiała zacząć nosić okulary bo wzrok zaczął się jej pogarszać, miała problem z kolanem, ponieważ nie mogła go ani zgiąć ani wyprostować, a na ramieniu pojawił się duży torbiel i z uwagi na podejrzenie zmiany nowotworowej przeprowadzono biopsję. Powódka na wyniki musiała czekać miesiąc.

Do momentu wypadku powódka była bardzo aktywna, grała w siatkówkę od 9 roku życia, przy czym stopień jej zaawansowania w tym zakresie, jak również talent i wytrwałość powodowały, iż ze sportem tym powódka wiązała również swoją przyszłość, w tym przyszłość zawodową. Powódka dostała propozycję z (...), żeby u nich grać na pozycji libero. Powódka chciała swoją karierę związać z siatkówką plażową. W turnieju zajęła 3 miejsce w województwie, miała jechać na Mistrzostwa Polski.

Powódka nie dostała się na wybrane studia z uwagi na wstępne ćwiczenia sprawnościowe i zastępczo poszła do szkoły policealnej.

Powódka cały czas jest pod opieką ortopedy i walczy o to, aby mogła, chociaż trochę wrócić do sprawności sprzed wypadku.

Powódka nie korzystała z pomocy psychologa. Po wypadku opiekowali się nią mama z bratem. Powódka od czasu po wypadku, aż do listopada cały czas musiała być pod opieką, bo mdlała i nie mogła zostać sama.

Powódka nie chodzi w ubraniach na krótki rękaw i w krótkich spódnicach, bo widać blizny, a po wypadku przytyła 15 kilo. Powódka nie może uprawiać sportów typu siatkówka, narty, łyżwy, rolki, rower oraz nie może chodzić na obcasach. Przed wypadkiem na rowerze jeździła co weekend, zwłaszcza w okresie letnim, ponieważ dojeżdżała na treningi do P.. Od momentu wypadku powódka ma stany lękowe, które głównie nasilają się przy przechodzeniu na pasy.

dowód: zeznania powódki k. 185-188

świadczenia k. 86-90

fotografie k. 93-98

oświadczenia, zaświadczenia, dyplomy k. 91 i k. 99-105

faktura k. 85

Powódka w następstwie potrącenia w dniu 26 września 2009 roku doznała urazu czaszkowo-mózgowego połączonego ze wstrząśnieniem mózgu, urazu klatki piersiowej połączonego ze złamaniem żeber II i III po stronie prawej i stłuczeniem płuca prawego, które ujawniły się bezpośrednio po wypadku.

W okresie późniejszym ujawniony został uraz kolana prawego połączony z uszkodzeniem łąkotki przyśrodkowej i bocznej z częściowym uszkodzeniem aparatu więzadłowego i troczków oraz stłuczenie barku prawego. Brak jest dostatecznych podstaw do uznania, że wskazywane przez powódkę dolegliwości w zakresie kolana prawego i barku prawego mogą być konsekwencją częstych treningów i kontuzji – stanowią one konsekwencję wypadku, któremu powódka uległa.

Leczenie skutków obrażeń ciała we wskazanym powyżej zakresie trwało do 2012 roku to jest do wykonania operacji kolana prawego. Leczenie skutków obrażeń zostało zakończone, przy czym nie można wykluczyć, że w przypadku utrzymywania się dolegliwości w zakresie kolana prawego, może zaistnieć konieczność dalszego leczenia ortopedycznego, polegającego na usunięciu torbieli dołu podkolanowego. Objawy chondromalacji w zakresie stawu kolanowego nie są typowymi zmianami w okresie dojrzewania, zaś są procesem, który powstaje w pewnym okresie czasu od urazu zaś są następstwem urazu doznanego w czasie krytycznego wypadku w dniu 26 września 2009 roku. U powódki doszło do uszkodzenia tkanki płucnej nie powodującej niewydolności oddechowej, bez cech zmniejszenia pojemności życiowej. U powódki ujawniły się zmiany torbielowate ramienia prawego, które są skutkiem urazu doznanego w dniu 26 września 2009 roku.

Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi z uwagi uszkodzenie płuca 10%, z uwagi na złamanie dwóch żeber po stronie prawej ze stłuczeniem płuca prawego bez zmniejszenia pojemności życiowej płuc 10%, z uwagi na przewlekłe dolegliwości stawu kolanowego prawego spowodowane operacyjnym usunięciem części uszkodzonej łąkotki przyśrodkowej i bocznej, częściowym uszkodzeniem aparatu więzadłowego 5% i z uwagi na bliznę po operacji torbieli okolicy barkowej ramienia prawego 5%. Aktualnie powódka, z uwagi na utrzymujące się dolegliwości jest mniej aktywna fizycznie.

Bezpośrednio po doznanych urazach wystąpiły dużego stopnia dolegliwości bólowe, w szczególności w zakresie głowy i klatki piersiowej po stronie prawej. W początkowym okresie, z uwagi stosowane środki przeciwbólowe, dolegliwości w zakresie kolana prawego i barku prawego nie zwracały szczególnej uwagi powódki, zaś ujawniły się po wypisaniu ze szpitala i po ustąpieniu działania środków przeciwbólowych. Dolegliwości bólowe utrzymywały się do zakończenia leczenia w Oddziale (...) Szpitala w S. to jest do grudnia 2009 roku, zaś dolegliwości bólowe kolana mogą nadal okresowo się utrzymywać. Powódka do czasu rehabilitacji wymagała pomocy rodziny, w szczególności podczas korzystania z toalety, ubierania, kąpieli przez okres około 1 miesiąca od wypadku, około 4 godz. na dobę, przy czym z uwagi na pojawiające się omdlenia wymagała opieki całodobowej ze strony rodziny. Wymagała stosowania okresowo środków przeciwbólowych, opieki lekarzy specjalistów i rehabilitacji.

K. K. (1) przed zdarzeniem nie miała żadnych dolegliwości w zakresie kolana prawego, nie była z tego powodu leczona, nie były wykonywane jakiegokolwiek badania diagnostyczne kolana prawego, ponadto prowadzona była karta zdrowia sportowca i w karcie nie odnotowano jakiegokolwiek dolegliwości, czy schorzeń kolana prawego a także dolegliwości nie są związane ze zmianami zwyrodnieniowymi. Obecnie na skutek zdarzenia powódka ma ograniczone możliwości uprawiania sportu, wymagającego sprawności kolana jak siatkówka, jazda na łyżwach, bieganie. W związku ze zdarzeniem u powódki nie istnieją ograniczenia możliwości wyboru rodzaju pracy zawodowej w szczególności fizjoterapeuty. Poniesione przez powódkę koszty leczenia w tym rehabilitacji pozostają w związku przyczynowym z

wypadkiem. Nie można przyjąć, że aktualny stan zdrowia powódki jest konsekwencją innych czynników takich jak np. uprawianie sportu.

dowód: opinia sądowa z zakresu chirurgii k. 216-222

uzupełniająca opinia sądowa z zakresu chirurgii k. 248-251

uzupełniająca opinia sądowa z zakresu chirurgii k. 291-294

uzupełniająca opinia sądowa z zakresu chirurgii k. 341-345

dokumentacja medyczna k. 13-65 i k. 130-137

Powódka w wypadku w 2009 roku doznała wstrząśnienia mózgu, złamania II i III żebra prawego, stłuczenia płuca, stłuczenia ramienia prawego i urazu skrętnego stawu kolanowego prawego z uszkodzeniem łąkotek i przeciążeniem więzadeł pobocznych stawu. Aktualnie powódka odczuwa dolegliwości bólowe stawu kolanowego prawego i barkowego prawego podczas zmian pogody, a stawu kolanowego również po dłuższym chodzeniu oraz bolesność uciskową w miejscu gęsiej stópki tego kolana co pozostaje w związku z wypadkiem. Przed wypadkiem powódka nie przeszła żadnych urazów kończyn dolnych. Podstawowe leczenie zostało zakończone w końcu grudnia 2009 roku, jednak dolegliwości bólowe stawu barkowego prawego i ograniczenie jego ruchomości utrzymywały się do maja 2012 roku. S. kolanowy prawy wymagał leczenia operacyjnego w grudniu 2012 roku po czym proces rehabilitacji trwał kilka miesięcy, w związku z czym leczenie następstw wypadku zostało zakończone w 2013 roku. Przebyty uraz głowy nie spowodował neurologicznych następstw.

Powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu z uwagi na stłuczenie ramienia prawego z następowym zespołem bólowym stawu barkowego w wysokości 5% i z uwagi na uraz stawu kolanowego prawego z uszkodzeniem łąkotek i przeciążeniem więzadeł pobocznych stawu w wysokości 7%.

Dolegliwości bólowe stawu barkowego i kolanowego prawego spowodowały ograniczenie aktywności życiowej, konieczność rezygnacji z uprawiania siatkówki i innych zajęć sportowych. Dolegliwości bólowe związane z obrażeniem głowy, klatki piersiowej były uśmierzane środkami przeciwbólowymi i występowały przez okres ok. 6 tygodni. Nadal występowały jednak dolegliwości o mniejszym nasileniu w okolicy barku i kolana prawego.

Bezpośrednio po wypadku wymagała częściowej pomocy osób trzecich przy ubieraniu się, myciu przez okres ok. 4 tygodni w wymiarze 3-4 godzin dziennie. Powódka nie wymagała specjalnej diety.

Obecnie brak jest podstaw do przewidywania wystąpienia negatywnych zmian w stawie barkowym i kolanowym w związku z przebyłym wypadkiem i nie stwierdza się istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu ograniczającego możliwość uprawiania sportu, jednak przebyte przeciążenie struktur bocznych kolana stanowi wskazanie do unikania przeciążeń stawu. Obecnie nie stwierdza się upośledzenia funkcji barku prawego i kolanowego prawego. Przebyty wypadek nie spowodował ograniczenia w wyborze pracy, w tym zawodu fizjoterapeuty. Przeprowadzenie badania penologicznego jest związane z przebyłym wypadkiem

dowód: opinia sądowa z zakresu ortopedii i neurologii k. 253-263

uzupełniająca opinia sądowa z zakresu ortopedii i neurologii k. 296-297

uzupełniająca opinia sądowa z zakresu ortopedii i neurologii k. 327-329

dokumentacja medyczna k. 13-65 i k. 130-137

Wypadek komunikacyjny w znaczący sposób przyczynił się do powstania u powódki trwałych zaburzeń emocjonalnych. Jej przeżycia emocjonalne mimo upływu lat są żywe i aktywne. Powyższe ma uzasadnienie w fakcie, iż powódka nadal odczuwa skutki zdrowotne tj. dolegliwości bólowe, jednak przede wszystkim nadal wzmożone są

symptomy emocjonalne będące skutkiem konieczności zmiany trybu życia, pracy zawodowej, jak i zaprzepaszczenia szansy życiowej związanej z karierą sportową. Skutki zdrowotne powódki związane z przebyłym wypadkiem w znacznym stopniu osłabiły jej aktywność życiową, zmiany planów życiowych, w zakresie pracy zawodowej czy życia osobistego, jak i społecznego. Powódka tłumi w sobie swoje przeżycia, co tym samym powoduje zamykanie się w sobie, z negatywnymi skutkami psychicznymi, jak i umysłowymi (zaburzenia pamięci, rozkojarzenia myślowe, brak koncentracji uwagi).

Skutki wypadku w sposób negatywny odzwierciedlają się na całokształcie zdrowia psychicznego, jak i fizjologicznego powódki. Stan zaburzeń psychiki powódki z ujawnionymi negatywnymi symptomami emocjonalnymi jest trwały, co wynika z ciągłej niepewności co do dalszych skutków leczenia, jak i całkowitej zmiany w zakresie aktywności zawodowej i realizacji pragnień życiowych. Każda niesprawność fizyczna i ból są nadal aktywne i wywołują u niej stany przygnębienia, pozbawienia radości, a tym samym pomniejszają poczucie własnej wartości. U powódki ujawnił się znaczący problem psychiczny związany z jej przeżyciami tj. eliminacji osiągania sukcesów sportowych, a które osiągają jej koleżanki, a co za tym idzie możliwości zarobkowania, zwiedzania świata, satysfakcji zawodowej i życiowej. Powyższe przyczynia się i będzie się przyczyniać do poczucia krzywdy związanej z przeżyłym wypadkiem. Z wiekiem u powódki mogą nasilać się tendencje wzmocnionych zaburzeń emocjonalnych, co może być podłożem jej ograniczonej sprawności ruchowej, jak i całkowitego wyeliminowania życiowych zamierzeń i pracy w zakresie sportu. Powódka mimo upływu czasu od wypadku nie jest w stanie normalnie funkcjonować i powrócić do równowagi psychicznej, co będzie się wzmagało przy każdej jej niemocy fizycznej, jak i wspomnień z okresu swej aktywności sportowej i sukcesów w tym zakresie. Skutki przeżywania wypadku u powódki mogą mieć charakter narastający, związany z wiekiem i jej ograniczeniami fizycznymi. Każdą trudność, czy pogarszający się stan zdrowia, jak również powrót do realizacji marzeń, powódka będzie nawiązywała do wypadku i skojarzeń z jego skutkami. Przedmiotowy wypadek komunikacyjny zaprzepaścił plany życiowe powódki i spełnienia jej marzeń w realizacji w wymarzonej zawodzie i sporcie. U powódki stwierdza się stany lękowe związane z przeszłością i niepewnością, w tym też finansową, wynikającą z ograniczeń sprawności fizycznych, a które mają znaczenie w zaspakajaniu jej podstawowych potrzeb. Proces rehabilitacji psychicznej powódki nie jest zakończony i wraz z wrażliwością wiekową może narastać. Aktualnie ogólny stan psychiczny powódki wymaga pomocy psychologicznej.

dowód: opinia sądowa z zakresu psychologii k. 394-412

uzupełniająca opinia sądowa z zakresu psychologii k. 436-440

dokumentacja medyczna k. 13-65 i k. 130-137

K. K. (1) na skutek wypadku komunikacyjnego doznała obrażeń ciała, które wymagały nie tylko leczenia zabiegowego, lecz także kilkumiesięcznej rehabilitacji. Aktualnie stan zdrowia K. K. (1) jest dobry, a w badaniu nie stwierdza się upośledzenia funkcji narządu ruchu, w tym stawu barkowego, który ma pełną ruchomość i stawu kolanowego o pełnej ruchomości i wydolności więzadłowej. Obrażenia K. pod względem lokalizacji i charakteru są dość typowymi obrażeniami, jakie powstają w wyniku potrącenia. Obrażenia K. K. (1) pozostają w związku przyczynowo skutkowym z przedmiotowym wypadkiem w dniu 26 września 2009 r

dowód: opinia sądowa z zakresu medycyny sądowej k. 471-477

dokumentacja medyczna k. 13-65 i k. 130-137

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie stanowisk stron oraz w kontekście przeprowadzonego materiału dowodowego pozew złożony w niniejszej sprawie okazał się w całości zasadny.

Dokonując oceny zasadności żądań podmiotów uczestniczących w postępowaniu, sąd oparł się w całości na przedłożonych dowodach z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, ani treści w nich zawartych, a i Sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności dyskwalifikujących wskazane dowody.

Na wstępie zaznaczyć należy, że w przedmiotowym postępowaniu powódka domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty w wysokości 50.080 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 lipca 2013 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia następnego po dniu doręczenia pozwu pozwanemu tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przypisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę prawną odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego stanowił przepis art. 445 k.c. w zw. z przepisem art. 444 § 1 k.c. i w zw. z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 roku Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Zgodnie z przepisem art. 444 § 1 k.c. „w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.”. W myśl art. 445 § 1 k.c. „w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.”. Stosownie wreszcie do przepisu art. 822 k.c. „Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony” (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela” (§4). Stosownie natomiast do treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych „z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia”.

Przesłankami ww. odpowiedzialności cywilnej są krzywda i jej rozmiar, zdarzenie ją wywołujące oraz związek przyczynowy między krzywdą a tym zdarzeniem. Należy przy tym zaznaczyć, że szkoda majątkowa sprowadza się do bezpośredniego uszczerbku w majątku poszkodowanego czynem niedozwolonym, zaś szkoda na osobie obejmuje uszczerbki wynikające z uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, pozbawienia życia oraz naruszenia innych dóbr osobistych człowieka. Uszczerbki te mogą przybrać postać zarówno szkody majątkowej, jak i niemajątkowej (krzywdy). Zadośćuczynienie jest szczególną formą rekompensaty za szkodę o charakterze niemajątkowym (krzywdę) jakiej doznała osoba poszkodowana wskutek bezprawnego i zawinionego przez sprawcę działania, skutkującego uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia.

Dla przypisania stronie odpowiedzialności odszkodowawczej za krzywdę wyrządzoną innej osobie konieczne jest zarówno zaistnienie zdarzenia je wyrządzającego jak i samej krzywdy, a nade wszystko związku przyczynowego pomiędzy tym zdarzeniem, a krzywdą.

W rozpoznawanej sprawie strony nie pozostawały w sporze, co do okoliczności oraz osoby sprawcy zdarzenia drogowego, które miało miejsce w dniu 26 września 2009 roku. Niesporną pozostawała również okoliczność, że pozwanego i sprawcę kolizji łączyła umowa odpowiedzialności cywilnej w związku, z czym ponosi on gwarancyjną odpowiedzialność odszkodowawczą względem powódki za skutki tego zdarzenia.

Wskazać przy tym należy, że powódka zgłosiła pozwanemu roszczenie o zapłatę odszkodowania i zadośćuczynienia za krzywdę, będących następstwem wypadku, a ten przeprowadził postępowanie likwidacyjne i wypłacił jej łącznie kwotę 17.161,18 złotych na którą składa się kwota w wysokości 16,500 złotych tytułem zadośćuczynienia, kwota w wysokości 143 złotych tytułem zwrotu kosztów opieki, kwota w wysokości 477,39 złotych tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz kwota w wysokości 40,79 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdów. Pozwany w odpowiedzi na pozew wskazał zaś, że kwestionuje roszczenie powódki zarówno co do zasady jak i co do wysokości.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, autentyczności i mocy dowodowej, której nie wzbudziły wątpliwości Sądu, jak również w oparciu o zeznania powódki, które Sąd uznał za wiarygodne, a to z tego powodu, że były wewnątrznie spójne i znajdowały odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Ustalenia w zakresie stanu faktycznego Sąd poczynił także przy uwzględnieniu sporządzonych w sprawie opinii sądowo-lekarskich przez biegłych sądowych z zakresu chirurgii, ortopedii i neurologii, psychologii oraz medycyny sądowej. Kwestie sporne dla stron zostały wyjaśnione i uzupełnione o uzupełniające opinie biegłych sądowych, w których, w ocenie sądu, jednoznacznie odniesiono się do podnoszonych zarzutów. Ostatecznie żadna ze stron nie wniosła zarzutów do końcowych wniosków biegłych sądowych.

Rozstrzygając o zakresie przedmiotowego roszczenia Sąd przyjął, że podstawą do wypłaty zadośćuczynienia są cierpienia fizyczne i psychiczne, jakie wiązały się z samym wypadkiem drogowym jak i okresem bezpośrednio po nim następującym, a nadto przebiegiem i czasem leczenia.

Na podstawie zeznań samej powódki i wniosków opinii biegłych sądowych Sąd ustalił okoliczności w zakresie stanu dolegliwości i leczenia po wypadku z dnia 26 września 2009 roku. Powódka w wyniku potrącenia doznała urazu czaszkowo-mózgowego połączonego ze wstrząśnięciem mózgu, urazu klatki piersiowej połączonego ze złamaniem żeber II i III po stronie prawej i stłuczeniem płuca prawego, urazu kolana prawego połączonego z uszkodzeniem łąkotki przysródkowej i bocznej z częściowym uszkodzeniem aparatu więzadłowego i troczków oraz stłuczenia barku prawego. Bezpośrednio po doznanych urazach wystąpiły u powódki dużego stopnia dolegliwości bólowe, w szczególności w zakresie głowy i klatki piersiowej po stronie prawej. Powódka wymagała pomocy rodziny, w szczególności podczas korzystania z toalety, ubierania, kąpieli przez okres około 1 miesiąca od wypadku, około 4 godz. na dobę, przy czym z uwagi na pojawiające się omdlenia wymagała opieki całodobowej ze strony rodziny. Powódka wymagała stosowania okresowo środków przeciwbólowych, opieki lekarzy specjalistów i rehabilitacji. K. K. (1) przed potrąceniem nie miała żadnych dolegliwości w zakresie kolana prawego i nie była z tego powodu leczona. Aktualnie na skutek zdarzenia powódka ma ograniczone możliwości uprawiania sportu wymagającego sprawności kolana. Ponadto przedmiotowy wypadek komunikacyjny zaprzepaścił plany życiowe powódki i spełnienia jej marzeń w realizacji w wymarzonej zawodzie i sporcie, co w bardzo dużej mierze odbiło się na jej zdrowiu psychicznym i uwidacznia się chociażby w sposobie zachowania na S. sądowej czy sposobie składania zeznań. Powódka wciąż nie pogodziła się z tą sytuacją, a jej przeżycia emocjonalne związane z potrąceniem mimo upływu lat są wciąż żywe. Podkreślenia wymaga fakt, iż w niniejszej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, w której wypadek komunikacyjny zmienił życie młodej dziewczyny, która była skoncentrowana na sporcie, pełna marzeń i planów, które mogły zostać zrealizowane. Jedne dzień w jej życiu zmienił wszystko. Dziś powódka nie może nawet rekreacyjnie uprawiać większości dyscyplin sportowych i musiała zmienić wszystkie swoje plany życiowe, zrezygnować z kariery sportowej i na co dzień borykać się z ograniczeniami.

Wnioski opinii lekarsko - sądowej z zakresu chirurgii wykazały, że leczenie skutków obrażeń ciała u K. K. (1) trwało do 2012 roku, przy czym nie można wykluczyć, że może zaistnieć konieczność dalszego leczenia ortopedycznego polegającego na usunięciu torbieli dołu podkolanowego. Biegły wskazał, że doszło do trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki z uwagi uszkodzenie płuca w wysokości 10%, z uwagi na złamanie dwóch żeber w wysokości 10%, z uwagi na przewlekłe dolegliwości stawu kolanowego w wysokości 5% i z uwagi na bliznę po operacji torbieli w wysokości 5%.

Wnioski opinii lekarsko - sądowej z zakresu ortopedii i neurologii wykazały, że podstawowe leczenie zostało zakończone w końcu grudnia 2009 roku, jednak dolegliwości bólowe stawu barkowego prawego i ograniczenie jego ruchomości utrzymywały się do maja 2012 roku w związku z czym konieczne było leczenie operacyjne w grudniu 2012 roku po czym proces rehabilitacji trwał kilka miesięcy, w związku z czym leczenie następstw wypadku ostatecznie

zostało zakończone w 2013 roku Biegły wskazał, że powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu z uwagi na stłuczenie ramienia prawego w wysokości 5% i z uwagi na uraz stawu kolanowego w wysokości 7 %.

Wnioski opinii lekarsko - sądowej z zakresu psychologii wykazały, że wypadek komunikacyjny w znaczący sposób przyczynił się do powstania u powódki trwałych zaburzeń emocjonalnych i jej przeżycia emocjonalne mimo upływu lat są nadal żywe i aktywne i związane z koniecznością zmiany trybu życia, pracy zawodowej, jak i zaprzepaszczenia szansy życiowej związanej z karierą sportową. U powódki występują stany przygnębienia, pozbawienia radości, a tym samym pomniejszają poczucie jej własnej wartości, co przyczynia się i będzie się przyczyniać do poczucia krzywdy związanej z przeżytym wypadkiem. Biegła wskazała, że u powódki mogą nasilać się tendencje wzmocnionych zaburzeń emocjonalnych, bowiem mimo upływu czasu nie jest w stanie normalnie funkcjonować i powrócić do równowagi psychicznej, stwierdza się u niej stany lękowe związane z przyszłością i niepewnością. Biegła zaznaczyła, że proces rehabilitacji psychicznej powódki nie jest zakończony i wraz z wrażliwością wiekową może narastać i aktualnie ogólny stan psychiczny powódki wymaga pomocy psychologicznej, co zresztą jest widoczne w zachowaniu powódki.

Biegły sądowy z zakresu medycyny sądowej wskazał, że obrażenia K. K. (1) pozostają w związku przyczynowo skutkowym z wypadkiem z dnia 26 września 2009 roku

Sąd ww. opinie uznał jako całkowicie przekonujące, albowiem zostały sporządzone w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przez podmioty dysponujące odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem w sporządzaniu tego rodzaju opinii, zaś wnioski w nich zawarte stanowiły konsekwentne zwieńczenie przedstawionego w opinii procesu rozumowania. Kwestie sporne dla stron zostały wyjaśnione i uzupełnione o uzupełniające opinie biegłych sądowych. Powyższe dowody w ocenie sądu były wystarczające do stwierdzenia, iż urazy i dolegliwości bólowe zdiagnozowane u powódki powstały w wyniku wypadku z dnia 26 września 2009 roku oraz iż ich konsekwencje odczuwa do dziś.

Powyższe uzasadnia przyznanie zadośćuczynienia w kwocie żądanej pozwem w wysokości 50.080 złotych.

Tak określone zadośćuczynienie odpowiada zdaniem Sądu także kryteriom miarkowania wysokości tego rodzaju rekompensaty sformułowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy wskazał między innymi, że „Zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. ma charakter kompensacyjny; stanowi sposób naprawienia krzywdy w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych. Powinno ono uwzględniać nie tylko krzywdę istniejącą w chwili orzekania, ale również taką, którą poszkodowany będzie w przyszłości na pewno odczuwać, oraz krzywdę dającą się z dużym stopniem prawdopodobieństwa przewidzieć. Zasadniczą przesłanką przy określaniu jego wysokości jest stopień natężenia krzywdy, tj. cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych. Decydujące znaczenie mają rzutujące na rozmiar krzywdy okoliczności uwzględnione przez sądy orzekające, takie jak rodzaj, charakter, długotrwałość i intensywność cierpień fizycznych i psychicznych, stopień i trwałość kalectwa” (wyrok z dnia 10 marca 2006 roku, sygn. akt IV CSK 80/05, opubl. OSNC 2006/10/175).”; a także zaznaczył, iż „wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. To ostatnie pojęcie sprecyzowane zostało w taki sposób, że nie może być wynikiem oceny najbiedniejszych warstw społeczeństwa. Obecnie bowiem ograniczenie się do przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa, przy znacznym zróżnicowaniu dochodów różnych grup społecznych, nie jest wystarczające. Biorąc jednak pod uwagę także dyscyplinującą funkcję odszkodowań i zadośćuczynienia, określanie jego wysokości na podstawie dochodów najuboższych warstw społecznych byłoby krzywdzące. Za oczywiste należy także uznać, że jednym z kryteriów określających "odpowiedniość" zadośćuczynienia jest jego kompensacyjny charakter, musi więc ono przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, przy utrzymaniu jej jednak w rozsądnych granicach.”(wyrok z dnia 15 lutego 2006 roku, sygn. akt IV CK 384/05, opubl. LEX nr 179739).

W zakresie pozostałej żądanej kwoty należy wskazać, że powódka domagała się zasądzenia kwoty 80 złotych z tytułu kosztów leczenia. Na tę okoliczność przedłożyła fakturę VAT nr (...). Biegli sądowi z zakresu ortopedii i neurologii wskazali, że przeprowadzenie tego badania było uzasadnione. Mając na uwadze powyższe sąd uznał, iż roszczenie powódki w zakresie kwoty 80 złotych z tytułu zwrotu kosztów leczenia zasługuje na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 50.080 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 50.000 złotych od dnia 5 lipca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i od kwoty 80 złotych od dnia 21 listopada 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od wskazanych kwot za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Rozstrzygnięcie o odsetkach oparto na treści art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. Powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kwoty głównej wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty w wysokości 50.0000 złotych od dnia następnego kiedy pozwany mógł określić kwotę zadośćuczynienia a więc od dnia wydania decyzji 4 lipca 2013 roku, zaś w zakresie kosztów leczenia, z uwagi na to, że żądanie to zostało sprecyzowane dopiero w pozwie, zasadnym pozostaje żądanie odsetek od dnia następnego, po dniu doręczenia pozwu stronie przeciwnej a więc od dnia 21 listopada 2014 roku Powyższe zasługiwało na uwzględnienie, z tym że od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z którymi strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się jego wynagrodzenie i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zauważyć należało, iż w rozpoznawanej sprawie pozwany okazał się stroną przegrywającą sprawę w całości, co dawało podstawę dla obciążenia go całością poniesionych przez stronę powodową kosztów postępowania. Na poniesione przez powódkę koszty złożyła się opłata od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 3.600 złotych określone na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Wskazać w tym miejscu należy, że powódka na mocy postanowienia z dnia 3 października 2014 roku została zwolniona od kosztów sądowych w całości. Strona pozwana zaś w wykonaniu zobowiązania sądy uiściła kwotę 1.500 złotych na rzecz wynagrodzenia biegłych sądowych.

Wynagrodzenie biegłych w przedmiotowej sprawie wyniosły odpowiednio: 320 złotych, 495,44 złotych; 495,44 złotych; 200 złotych, 250 złotych, 136,89 złotych; 136,89 złotych ; 1.871,52 złotych ; 826,65 złotych; 530,85 złotych – łącznie 5.263,68 złotych. Dodatkowo powódka była w niniejszej sprawie zwolniona od kosztów sądowych, w związku z tym nieuiszczona została kwota 2504 złotych tytułem opłaty od pozwu

W związku z powyższym w niniejszej sprawie powstały nieuiszczone koszty sądowe związane z wynagrodzeniem biegłych sądowych w kwocie 3763,68 złotych oraz koszty opłaty od pozwu w kwocie 2 504 złotych Z tego też względu na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stosownie do wyniku sprawy nakazano ściągnąć od pozwanego kwotę w wysokości 6.267 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

Mając na względzie powyższe Sąd orzekł, jak w sentencji.

sędzia Anna Dulcka

ZARZĄDZENIE

- 1. odnotować w kontrolce uzasadnień;**
- 2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron**
- 3. akta przedłożyć z pismami, zazaleniem, apelacją lub za 28 dni**

sędzia Anna Dulcka